

Іще б мені хоч раз відвідати поляну

Микола Руденко

Іще б мені хоч раз відвідати поляну,
Де в травах гомонять дуби-богатирі;
Де золото кульбаб надвечір гасне тьмяно
І повагом пливе шуліка угорі;

Де в осоці верба, підгрижена бобрами,
Мов скеля, нависа над талом молодим;
Де треба, щоб зладнять з лихими
комарами,
З сирого кізяка густий добути дим.

Тут, кажуть, уночі горять вогні болотні
Чи світяться корчі, зотлілі до трухи.
Тут днює череда, в якій корів півсотні,
А власники — по черзі пастухи.

Вони щодня мені щось розкажуть повинні
(Що я пописую, те відають усі).
А я дивлюсь на них — і навіть в ластовинні
Несхибно впізнаю продовження Русі.

Та ж сама мова в них і та ж селянська втома
(Мов щойно звідти ми — женем бджолиний рій).
Де в світі не бував — ніде не мався вдома.
І тільки серед них побачив серцем: свій!..

Якби мені сказав той, хто не любить жертви,
Кому віддавна жаль життя і підошов:
— Туди не йди, бо там тобі належить вмерти,—
Я б, не вагаючись, на землю ту пішов.